

Crisi d'estat

La crisi política impedeix una recuperació econòmica satisfactòria i al ritme que requereix l'actual situació. Hem arribat a un punt en què la inestabilitat ja no és deguda a l'escàndol de torn de la setmana sinó al fet que els mercats desconfien de la capacitat de reacció de l'executiu de González.

Cada dia que passa, som en una situació de crispació política més difícil de superar. La successió d'escàndols en què viu diàriament el Govern de Felipe González li ha acabat per restar gairebé totalment la capacitat de reacció política i avui estem sotmesos al qui dia passa any empeny. El suport de Pujol sembla l'únic contrafort que no té aluminosi en l'edifici governamental socialista. Però és un contrafort desmuntable en qualsevol moment, perquè no pertany al PSOE. González fuig de les institucions, no vol donar explicacions pel cas GAL, no planteja de moment cap moció de confiança. Resistir és vèncer, deu pensar. Però avui per avui, aquesta màxima guerrillera és no més inacceptable sinó també inviable.

La crisi que afecta el Govern espanyol és més que una crisi política. Seria incomplet emmarcar la situació actual en un problema de desgast d'un executiu que ha perllongat massa el seu mandat i que amb un nou govern, d'un altre partit tot quedarà solucionat. Que el governador del Banc d'Espanya haja passat per la presó, que hi haja tota la cúpula del Ministeri de l'Interior encausada per guerra bruta i malversació de fons públics, i que, al director general de la Guàrdia Civil, encara el busquen, vol dir també que l'estat està en crisi. I que, per tant, els canvis han de ser més profunds, han d'anar més enllà d'unes eleccions generals. Hi ha segurament una crisi de model. Per què, qui ens pot assegurar que el PP no faria el mateix? Segurament ningú, perquè una altra de les incògnites del futur és saber què vol fer el PP, que de moment no ho ha explicat, suposant que ja ho tinga decidit.

La crisi política impedeix una recuperació econòmica satisfactòria i al ritme que requereix l'actual situació. Hem arribat a un punt en què la inestabilitat ja no és deguda a l'escàndol de torn de la setmana sinó al fet que els mercats desconfien de la capacitat de reacció de l'executiu de González. Independentment de la resolució judicial dels escàndols concrets. La targeta González ja no dona confiança als agents econòmics, només transmet incertesa i inquietud. Jordi Pujol i Convergència i Unió defensen encara el seu suport al Govern socialista mentre aquest tire endavant les mesures econòmiques pactades en el pressupost d'enguany i siga capaç d'encarar la recuperació econòmica. Ara com ara aquesta espera sembla més que difícil. Pujol ja ha hagut d'aparcar la reunió que tenia pre-

vista per aquest mes amb González per pactar una nova agenda de matèries autonòmiques a negociar. En l'actual conjuntura González està massa dèbil per fer cap concessió o per aguantar ni tan sols una negociació en aquest terreny. I econòmicament, cada dia hi ha més veus que asseguruen que tampoc se'n sortirà.

La decisió sobre el que cal fer no és fàcil de prendre. Hi ha problemes que unes eleccions generals anticipades poden solucionar, però d'altres no. Un relleu en el mateix PSOE tampoc és possible perquè senzillament González no té relleu. Bona part del que passe en les pròximes setmanes depèn també del que decideixca Jordi Pujol i Convergència i Unió. La coalició nacionalista ha de calcular fins a quin punt la seua política d'afavorit la governabilitat passa ja per donar suport al PSOE o, per contra, seguint el mateix principi de la governabilitat, passa per retirar-li aquest suport.